

Sygn. akt I CSK 134/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości C.

sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w L.

przeciwko K. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurejcznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r.,

IV CSK 8/06, LEX nr201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Pewna nieścisłość w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie oznacza, że występuje w nim istotna sprzeczność. Na stronie 14 tego dokumentu Sąd Apelacyjny stwierdził jednoznacznie, że błędna jest ocena Sądu Okręgowego jakoby umowa pożyczki z dnia 20 czerwca 2001 r. stanowiła umowę na rzecz osoby trzeciej. Sąd ten niewadliwie wyjaśnił, dlaczego umowa ta nie jest objęta hipotezą normy wynikającej z art. 393 k.c. Z jej treści, stosując zasady określone w art. 65 § 2 k.p.c., nie można wywieść uprawnienia osoby trzeciej do żądania spełnienia świadczenia bezpośrednio od dłużnika.

Na stronie 15 uzasadnienia Sąd Apelacyjny rozważał jakie skutki dla pozwanego wobec powoda wywołała dokonana w dniu 16 listopada 2001 r. przez K.L. cesja wierzytelności przysługującej mu od C. sp. z o.o. na rzecz spółki S. Z kontekstu tej wypowiedzi, trzeba wywieść wniosek, że w tym fragmencie Sąd wywiódł, iż skoro powód nie jest wierzycielem pożyczkodawcy, to w wyniku tej transakcji gdyby istniał nawet stosunek pokrycia składający się na umowę ze świadczeniem na rzecz osoby trzeciej, został on także unicestwiony. Dalszy wywód Sądu Apelacyjnego dowodzi, że wykluczył on jakoby umowa z dnia 20 czerwca 2001 r. zawierała zastrzeżenie świadczenia na rzecz osoby trzeciej.

Nie można zgodzić się ze skarżącym jakoby Sąd Apelacyjny w oczywisty sposób naruszył art. 386 § 6 k.p.c. Wskazanie, że konieczne jest rozważenie przyczyn, dla których zostały zawarte umowy z dnia 19 czerwca 2000 r. oraz z dnia 20 czerwca 2000 r. i dokonanie wykładni zawartych w nich oświadczeń woli, nie oznaczało, iż Sąd drugiej instancji związał Sąd Okręgowy jakimkolwiek wynikiem tej wykładni i że sam był związany zajętym w tej materii stanowiskiem przez Sąd Okręgowy.

Dla wyniku sprawy decydująca jedynie była wykładnia § 3 ust. 1 umowy z dnia 20 czerwca 2000 r. oraz § 6 umowy z dnia 19 czerwca 2000 r. i brak podstaw do oceny jakoby ich interpretacja dokonana przez Sąd Apelacyjny spełniała przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. To, że pożyczkobiorca wobec pożyczkodawcy zobowiązał się spłacać swe

zobowiązanie na zasadach, w terminach i na konto określone w umowie kredytowej z dnia 19 czerwca 2000 wiążącej K.L. z B. nie oznacza, że strony umowy pożyczki uprawnili Bank do żądania spełnienia świadczenia bezpośrednio od pożyczkobiorcy.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw